

Черин

ИЗЛОЖБИ

СИМБОЛИЧНИ ПРЕДЕЛИ

(ЗА ГРАФИКИТЕ НА ДИМЧЕ НИКОЛОВ ВО МСУ ВО СКОПЈЕ)

Ретко се случува, по излегувањето од некоја ликовна академија да биде веднаш прифатен некој уметник од најреномирани ликовни институции и низ широки порти да влезе во нивните изложбени салони. Тоа се случи денес со младиот графичар Димче Николов, кој е роден во Битола 1953 година и кој завршил Академија за ликовни уметности и постдипломски студии во Љубљана 1980 година. Неговата прва самостојна изложба во Скопје се ангажира да ја отвори Музејот на современата уметност, прекршувајќи го во таа смисла редот, со тоа што на младиот, тукушто завршен студент му даде предност пред неколку наши веќе афирмирани графичари, како што се Драган Биков, Томислав Крмов, Константин Танчев — Динка, Димитар Малиданов и други, кои неколку години по ред активно учествуваат во развојот и афирмацијата на нашата национална графика.

Да не се прескокнеа споменатите графичари, младиот Димче Николов со право ќе можеше да добие виза да ги изложи своите трудови во оваа реномирана л

иковна институција, но имајќи го предвид тој факт, ние сме наведени во состојба брзата одлука на Музејот да ја прифатиме со извесна резерва, ни најмалку не сакајќи, се разбира да го омаловажиме трудот и постигнатите резултати на младиот автор. Од друга страна, Музејот можеби има право одвреме—навреме да оди на ризик, поради иницирање на творештвото во Републиката, особено кога станува збор за една дисциплина, каква што е графика та.

Графиките на Димче Николов содржат вредности првенствено од технолошки карактер. Радува фактот дека тој во опсегот на своето творечко интересирање има постигнато завидни резултати, и ако можеме да му забележиме за извесно прерано рутинерство, за очигледни позајмици од идејно—содржински формат, пред сè поради комотното потпирање врз искуствата и истражувањата на некои словенечки графичари, како што се Богдан Борчин (неговиот професор од Академијата) и Јанез Берник, од кого ги позајмува симболичните бели и црни пандел

ки, како и малите калиграфски и летристички интервенции во апстрактното поле на неговите „предели“, како и познатите крстови — иницијали на познатиот словенечки уметник.

Се разбира, Димче Николов не се впушта, како да речеме Берник, во посложени ликовни визуелни манифестации, се ограничува само врз обликување на црно—сиви и бели претстави, остварувајќи мошне суптилни апстрактни и симболични предели, кои иако се безбројни, оставаат убав впечаток, но исто така го отвораат и прашањето на содржинската условеност, на подлабок творечки повод, на една посувере на својственост, што е неопходна појдовница за секој талентиран автор. Имајќи ги предвид секојдневните резултати што толку штедро ни ги нуди Димче Николов, би било штета ако тој се задоволи само со исфрлување на површинско сфатени крајно естетизирани форми и симболи, без да го стави својот талент и консумираното знаење во полза на животни и индивидуални содржини.

Паскал ГИЛЕВСКИ